

Εθνικόν και Καποδιστριακόν
Πανεπιστήμιον Αθηνών

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΟ 1837

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

14 Δεκεμβρίου 2020-14 Απριλίου 2021

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γώργος Βέης
Δήμητρα Χριστοδούλου
Αριστέα Παπαλεξάνδρου

Παραλαβή υλικού και γενικός συντονισμός
Δώρα Μέντη

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2021

Κοσμητεία Φιλοσοφικής Σχολής, 3ος όροφος (γρ. 301)
Κτήριο Φιλοσοφικής Σχολής
Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου, τ.κ. 15784
Τ. 210-727-7979

e-mail: deanphil@uoa.gr
<http://www.deanphil.uoa.gr>

Φωτογραφία εξωφύλλου: Ιωσήφ Βιβιλάκης

ΠΡΟΛΟΓΙΣΜΑ

Η Κοσμητεία της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, αξιολογώντας τον δετικό απόηχο του πρώτου ποιητικού διαγωνισμού ανάμεσα στις φοιτήτριες και στους φοιτητές των δεκατριών (13) Τμημάτων της Σχολής (που διεξήχθη κατά το διάστημα 30 Ιανουαρίου έως 30 Απριλίου 2020), διοργάνωσε και δεύτερο ανάλογο, από 14 Δεκεμβρίου 2020 έως 14 Απριλίου 2021. Αυτή τη φορά, ο διαγωνισμός διεξήχθη αποκλειστικά εξ αποστάσεως, λόγω της αναγκαστικής προσαρμογής μας σε παρόμοιο τρόπο ζωής, αφορούσε δε στη συγγραφή ποιήματος με το ομώνυμο, ευρύ και επίκαιρο, θέμα «*Εξ Αποστάσεως*».

Η ανταπόκριση των φοιτητριών και των φοιτητών της Φιλοσοφικής Σχολής στο υπαρξιακό πλέον ζήτημα της «*Εξ Αποστάσεως*» δραστηριότητας και επικοινωνίας, υπήρξε άκρως συγκινητική. Συνολικά, υπεβλήθησαν ενενήντα εννέα (99) ποιήματα που απέστειλαν φοιτήτριες και φοιτητές από όλα τα Τμήματα της Σχολής· εξήντα έξι (66) ποιήματα είναι γραμμένα από φοιτήτριες και τριάντα τρία (33) από φοιτητές. Η κριτική επιτροπή του διαγωνισμού, αποτελούμενη από τον ποιητή Γιώργο Βέη (πρόεδρο) και τις ποιήτριες Δήμητρα Χριστοδούλου και Αριστέα Παπαλεξάνδρου, αξιολόγησαν τις συμμετοχές και απένεμαν τα προβλεπόμενα τρία (3) πρώτα βραβεία· την εκ μέρους της επιτροπής εύφημη μνεία απέσπασαν επτά (7) ακόμη ποιήματα, ενώ συνολικά δέκα οκτώ (18) ποιήματα που ξεχώρισαν περιλαμβάνονται στην παρούσα έκδοση που, για δεύτερη χρονιά, δημοσιοποιεί η Κοσμητεία της Φιλοσοφικής Σχολής.

Ευχαριστούμε όλους όσοι συμμετείχαν και στον παρόντα δεύτερο ποιητικό διαγωνισμό ανάμεσα σε φοιτήτριες και φοιτητές της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, γιατί μας εμπιστεύτηκαν την ποιητική αύρα της έμπνευσής τους. Ευγνωμονούμε για μία ακόμη φορά τα μέλη της ειδικής κριτικής επιτροπής, που την αξιολόγησαν. Τα οφειλόμενα εύσημα απευθύνουμε, τέλος, και προς την αγαπητή συνάδελφο Δώρα Μέντη, μέλος του Εργαστηριακού Διδακτικού Προσωπικού του Τμήματος Φιλολογίας της Σχολής μας, που αναγνωρίζεται πλέον ως η «*ψυχή*» του ποιητικού αυτού εγχειρήματος.

Αθήνα, 19 Μαΐου 2021

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Γ. ΧΑΛΔΑΙΑΚΗΣ
Κοσμήτωρ Φιλοσοφικής Σχολής ΕΚΠΑ

Η διεξαγωγή και τα αποτελέσματα του δεύτερου φοιτητικού ποιητικού διαγωνισμού

Η κριτική επιτροπή, αποτελούμενη από τον ποιητή Γιώργο Βέη (πρόεδρο) και τις ποιήτριες Δήμητρα Χριστοδούλου και Αριστέα Παπαλεξάνδρου, συνεδρίασε εξ αποστάσεως το πρωί της 28ης Απριλίου 2021, με σκοπό την ανάδειξη των καλύτερων ποιημάτων ανάμεσα στα 99 συνολικά κείμενα που απέστειλαν φοιτήτριες και φοιτητές από όλα τα Τμήματα της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Είχε προηγηθεί η επιλογή των 34 καλύτερων ποιημάτων.

Η επιτροπή κατέληξε στην ομόφωνη απόφαση να βραβεύσει τα εξής τρία κείμενα, κατά σειρά αξιολόγησης, που υπογράφονται με τα ψευδώνυμα: Βαλιμή, Νάυλον και Φ.Π. Σύμφωνα με την κρίση της επιτροπής, στα ποιήματα αυτά φαίνεται ότι υπάρχει μια εξοικείωση με τους νεωτερικούς τρόπους γραφής, ευρηματικότητα και πρωτότυπη διατύπωση. Τα αξιέπαινα στοιχεία που εντοπίστηκαν ήταν η καλή γλώσσα, η προαγωγή του νοήματος χωρίς περισπάσεις, η συναισθηματική αποτύπωση της εξ αποστάσεως ζωής μέσα από την οποία απορρέουν ποικίλα προβλήματα μοναξιάς, μαθησιακής και ερωτικής στέρξης. Η επιτροπή εντόπισε επίσης τον διάχυτο φοιτητικό προβληματισμό για την παρούσα κατάσταση, τη συγκρατημένη αισιοδοξία αλλά και τη δυσκολία να διαπραγματευτούν οι νέοι μας τα επίμαχα προβλήματα και την ευρύτερη κατάσταση που αλλοιώνει τη ζωή μας. Επτά ακόμη ποιήματα με τα (αλφαβητικά τοποθετημένα) ψευδώνυμα Άμλετ, Αριάδνη, Αρτέμης, Βοδωνίτης, Γραφιάς, Εντροπία, Ονειροφάντης μαρτυρούν μια αξιόλογη προσπάθεια προσωπικής έκφρασης και ανάδειξης του θέματος, γεγονός που προκάλεσε την προσοχή και παρέχει την εύφημη μεία της επιτροπής.

Μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων, η συντονίστρια του διαγωνισμού άνοιξε τους μικρούς φακέλους με τα προσωπικά στοιχεία των διακριθέντων και αποκαλύφθηκαν οι παρακάτω δημιουργοί.

Ως προς τα Βραβεία:

Βαλιμή = Χρήστος Τσιτσιριδάκης, «Το Δάσος με τα λησμονόδεντρα και τα 4 σκέλη μιας ποιητικής σύνδεσης», 2^ο εξ. Φιλοσοφίας
Νάυλον = Μαρία Ρηγούλη, «Morpho (Nymphalidae)», 6^ο εξ. Φιλολογίας

Φ.Π. = Φωτεινή Παπαδάκη, «Στον αστερισμό της οροφής μου», 2^ο εξ. Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας

Ως προς τους Επαίνους:

Άμλετ = Αμέλια Ελευθεριάδου, «Έρημος του πραγματικού», 12^ο εξ. Θεατρικών Σπουδών

Αριάδνη = Άννα Αμπατζόγλου, «Ελλείπει προοπτικής», υποψήφια διδάκτωρ Φιλολογίας

Αρτέμης = Δημήτρης-Παναγιώτης Λάμπρου Βλαβιανός, «Εξ αποστάσεως ακροΰδες», 8^ο εξ. Θεατρικών Σπουδών

Βοδωνίτης = Γιώργος Μπάρδης, «Μονωτής μονότονης μονοτονίας», 2^ο εξ. Φιλοσοφίας

Γραφιάς = Μάριος Σαμούρης, «Ένδυμα υψηλής ραπτικής σε μεγάθη περιορισμένα», 4^ο εξ. Φιλολογίας

Εντροπία = Μαρία-Σοφία Ποταμίτη, «Άγγιγμα», 6^ο εξ. Ψυχολογίας

Ονειροφάντης = Κωνσταντίνος Πλατής, «Άσθμα ασδμάτων», 6^ο εξ. Φιλολογίας

Ευχαριστώ πρωτίστως την κριτική επιτροπή του διαγωνισμού για την άριστη συνεργασία και την άμεση ανταπόκριση στη συνολική διαδικασία της κρίσης. Ως συντονίστρια των δύο έως τώρα πραγματοποιηθέντων φοιτητικών ποιητικών διαγωνισμών, εκφράζω τη χαρά μου για την ευρύτατη συμμετοχή των φοιτητριών (66) και των φοιτητών (33). Αριθμητικά και ποιοτικά, εντυπωσιακή υπήρξε η ανταπόκριση κυρίως από τα Τμήματα Φιλολογίας (35), Θεατρικών Σπουδών (20) και Φιλοσοφίας (11). Σημαντική όμως ήταν και η συνεισφορά από τα Τμήματα Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας (8), Ιστορίας και Αρχαιολογίας (6), Ρωσικής Γλώσσας και Φιλολογίας & Σλαβικών Σπουδών (5) και Μουσικών Σπουδών (4). Συνολικά 18 κείμενα που ξεχώρισαν περιλαμβάνονται στην παρούσα έκδοση που, για δεύτερη χρονιά φέτος, κυκλοφορούμε.

Ευχαριστώ όλες τις φοιτήτριες και όλους τους φοιτητές που τίμησαν με τη συμμετοχή τους αυτήν την πρωτοβουλία της Κοσμητείας της Φιλοσοφικής Σχολής. Ιδιαίτερα ευχαριστώ όσες φοιτήτριες και όσους φοιτητές έλαβαν μέρος και στους δύο διαγωνισμούς, έδωσαν καλά δείγματα γραφής και σημαντικές υποσχέσεις για τη μελλοντική τους πορεία. Με αυτήν την ευκαιρία, ευχαριστώ, επίσης, την εκλεκτή φοιτητική συντροφιά που σχηματίστηκε γύρω από τη Φοιτητική Λέσχη Ανάγνωσης της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού

Πανεπιστημίου Αθηνών, η οποία αναδύθηκε αυθόρμητα ανάμεσα σε τεταρτοετείς φοιτητές του Τομέα Νεοελληνικής Φιλολογίας, στο πλαίσιο ενός διά ζώσης, αρχικά, μαθήματός μου, τον Οκτώβριο 2020. Η Φοιτητική Λέσχη Ανάγνωσης λειτούργησε, σε έξι εξ αποστάσεως συναντήσεις, από τον Δεκέμβριο 2020 έως τον Απρίλιο του 2021, υπό την αιγίδα της Κοσμητείας της Φιλοσοφικής Σχολής. Το ενδιαφέρον της Λέσχης μοιράστηκε εξίσου στη σύγχρονη πεζογραφία και ποίηση νέων Ελλήνων δημιουργών. Ο πρώτος πυρήνας των 15 συμμετεχόντων σύντομα διευρύνθηκε με φοιτητές από διάφορα πεδία της Φιλοσοφικής Σχολής και εμπλουτίστηκε με τη συμμετοχή φοιτητών από τη Νομική και την Ιατρική Σχολή. Την Άνοιξη η συνεργασία μας με νεοφυή ομάδα από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, που δημιουργήθηκε με την καθοδήγηση της Βαρβάρας Ρούσσου (Ε.ΔΙ.Π. στο Τμήμα Θεωρίας και Ιστορίας της Τέχνης στην Α.Σ.Κ.Τ.), δείχνει ευοίωνες προοπτικές για τη νεανική συντροφιά μας.

Για όλα αυτά τα «δώρα» που αυθόρμητα δημιουργήσαμε εκφράζω, τέλος, τις θερμές ευχαριστίες μου στον Κοσμήτορα της Φιλοσοφικής Σχολής, τον καθηγητή του Τμήματος Μουσικών Σπουδών κ. Αχιλλέα Χαλδαιάκη, που με τη συνεπή παρουσία και τη δημιουργική του διάθεση κοσμεί ουσιαστικά τη Σχολή μας.

ΔΩΡΑ ΜΕΝΤΗ

Ε.ΔΙ.Π., Τμήμα Φιλολογίας Ε.Κ.Π.Α.

Χρήστος Τσιτσιριδάκης

«Το Δάσος με τα λησιμονόδεντρα και τα τέσσερα σκέλη μιας ποιητικής σύνδεσης»
Φιλοσοφίας 2^ο εξ.
[ψευδώνυμο: Βαλιμή]

*Μα τον χλωρό παράδεισο των παιδικών ερώτων τον ξαναφέρνουν
άραγε παράπονα και δάκρυα;*

Σ.Τ

-Εξιλέωση

Κοιτώντας σε από απόσταση. Κοντά στα τρία μέτρα. Ντυμένος κάποιο ποιητικό υποκείμενο που δεν πολύ μου μοιάζει. Με στήθια μεγαλύτερα από μένα- με χείλια πιο πλατιά και δόξα. Και άλλα ψέματα που λέω στον εαυτό μου. Εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια. - Δεν το έμαδες; Μα στο 'πα. Δεν είναι πια ο καιρός για ψέματα - βγάζει η φωτιά στην κορυφή την ουσία.

Είχα γράψει κάποτε ένα σίχο. Ότι ακόμα κι οι ήρωες γερνούν, κλεισμένοι χίλια χρόνια μες στα Παραμύθια τους. Απόψε είναι που αυτό το παίρνω πίσω. Δεν σε γερνάει η ποίηση.
Μα πάντα σ' αφήνει μόνο.

- Ασφαλτόδρομος

Κενός ο δρόμος πλάι στο κύμα. Στα ξέφωτα που παίζαμε μικροί και ορκιστήκαμε αφελώς, ότι μονάχα ο θάνατος θα μπει ανάμεσα μας. Πόσο εμπαιίζει η ζωή τις υποσχέσεις των παιδιών.
Και τις σκοτεινές βουλές των ανθρώπων.

Είναι ανάγκη να μάθω να ζω μακριά σου. Στο σπίτι που αντηχάει το γέλιο σου - και μες στους τοίχους που μουδιάζουν στο όνομά σου.
Τώρα που το δακρυσμένο σου πρόσωπο δεν μπορώ να κοιτάξω.
Αναρωτιέμαι αν το είδα ποτέ στα αληθινά.

- Ανδισμένες Μαγνόλιες

Είδα κάπου, σε μια φωτογραφία, δυο μαγνόλιες ανδισμένες που στέκαν πλάι πλάι κι αναρωτήθηκα τι συμβουλή να δώσω.

Κρατηθείτε, φώναξα, κοντά κι αγκαλιασμένες γιατί όταν τελειώσουνε οι πέτρες κι οι φωτιές, πετούν λουλούδια οι άνθρωποι σ' όσους βαστούν περάσματα και στέκονται εμπρός τους.

Και είναι συνήθεια να κόβονται οι μαγνόλιες πρώτες, με τα σκληρά καρπόφυλλα τους, για να ανοιχτούν χαλάσματα που φράζουν κάθε τόσο, τους στενούς δρόμους του μέλλοντος που καρτερούμε.

- Ενότητα στην πολλαπλότητα

Είναι ανάστροφοι οι καιροί. Κι η ποίηση μου το 'χει. Να γαντζώνεται από εκείνους βιαστικά. Για αθανασία δεν λέει. Είναι το επίκαιρο για αυτήν διαχρονικό. Και τα κουτάκια γάλα που σε δυο βδομάδες λήγουν βλασφημούνε.

Εντοπίζουμε μια απόσταση που ήταν πάντα εκεί. Και, κόντρα στην αλήθεια των παιδιών, αρνούμαστε να γελάσουμε ξανά τον εαυτό μας. Και γράφουμε τρία ποιήματα. Όταν ζητούνε ένα. Διότι ψάχνουμε το ένα στα πολλά και μόνο αυτό αγαπάμε. Απόψε, τραβηγμένοι στον εαυτό μας, νοσταλγούμε τα θεάματα των άλλων εποχών.

Όσο μακριά σου κι αν είμαι, πάντα θα με κουβαλάς στην ψυχή σου. Κι όσο κι αν μέσα με κλείνουνε, πάντα ο νους μου θα φεύγει, από δυνάμεις ενάντιες πασχίζοντας να βρει την ουσία.

Κλικ κλακ το ρολόι. Προσπαθώντας να βρω το κατάλληλο γράμμα. Για να τελειώσω κάπως πιο ομαλά το ποίημα. Η συνοχή είναι η απόσταση. Ο χωρισμός και το δράμα. Και το τραγικό παραμένει, αυτή η γνήσια παραλλαγή του υψηλού, που δίνει το θήμα.

-Αιώνια-

Κλεισμένοι στο Δάσος με τα λησιμονόδεντρα. Σαν τους συντρόφους του Οδυσσέα. Που δεν νοσταλγούν την Ιθάκη. Και δεν κοινωνούν τη συγχώρεση.

Μαρία Ρηγούλη
“Morpho (Nymphalidae)”
Φιλολογίας 6^ο εξ.
[ψευδώνυμο: *Νάυλον*]

Ήμουν και πάλι στο κουκούλι
όταν φύτρωσαν
τα φτερά μου
δε χωρούσαν
στις φωτογραφίες που έστειλα
από φόβο μη με ξεχάσεις.
Χάρτινές μου προεκτάσεις
πάνω τους χάρτες
σχέδια τα χέρια μου
βαραίνουν
και δεν μπορώ
με πλήκτρα πια να γράφω.
Κι είναι ζωή
οι ψηφιακές απεικονίσεις
τα φτερουγίσματα όλα
τυχαία ακολουθία αριθμών
δε μοιάζουν με 1
αλλά μ' απόλυτα 0.
Πεταρίζω ασθματικά να κλείσω
την απόσταση του ουρανού
υστερική κι άχρηστη
ταριχευμένη πεταλούδα
συντηρούμαι για την ώρα
πίσω απ' το τζάμι.
Περιορίζομαι να διακοσμώ
τις ίδιες κι ίδιες συζητήσεις.
Είναι άραγε όμορφα
τα φτερά μου
από μακριά;
Σιγά-σιγά
ζαρώνουν και πέφτουν.

Φωτεινή Παπαδάκη

«Στον αστερισμό της οροφής μου»
Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας 2^ο εξ.
[ψευδώνυμο: Φ.Π.]

Μια μέρα θα υψώσω τα χέρια μου στον αστερισμό της οροφής μου.
Θα βρω τα ξεχασμένα αστέρια από φώσφορο και πλαστικό
θα τα κολλήσω ένα-ένα στα ξύλινα δοκάρια που μυρίζουν μούγλα
και υγρασία.

Μια μέρα θα υψώσω τα χέρια μου και θα ζωγραφίσω μια σελήνη
ξεχασμένη-φυλαγμένη στο ντεπόζιτο του νου μου. Θα είναι χρυσή
όπως εκείνη που αγναντεύαμε σε λεύτερους ουρανούς όμως μισή,
κατακερματισμένη από την έλλειψη επικοινωνίας και έρωτα.

Μια μέρα θα ανοίξω το συρτάρι μου. Θα ξεπροβάλλουν
τα πλαστικά γάντια και οι μάσκες. Θα έχουν φορέσει το σώμα της
ξεχασμένης ζωής και θα με αποχαιρετούν καθώς θα σβήνουν μπρος
στα μάτια μου σαν όνειρο.

Μα σαν υψώσω το ανάστημά μου μπορώ να φτάσω μέχρι τον ένα-
στρο ουρανό του δωματίου. Μπορώ να τον γκρεμίσω και να αφήσω
μια χαραμάδα φωτός... να αναπνέει η ελπίδα της αντάμωσης...

Αμέλια Ελευθεριάδου
«Έρημος του Πραγματικού»
Θεατρικών Σπουδών 12^ο εξ.
[ψευδώνυμο: Άμλετ]

Μέσα στην Έρημο αυτή.
Την πιο ψευδαισθησιακά αληθινή. Την πιο παράλογα υποφερτή.
Εμείς εδώ. Εμείς οι εναπομείναντες.
Εμείς εδώ διάχυτα μπροστά σας καλούμαστε σε πείσμα των καιρών
να σας ψιθυρίσουμε την πιο σπαραξικάρδια Ιστορία.

Την Ιστορία των Ιστοριών.
Την Ιστορία που –όλο– επανεγγράφεται.
Την κυκλική Ιστορία την αιμάτινη.
Την Ιστορία των διακλαδώσεων.

Τη δική τους.
Τη δική σας.
Τη δική μας.

Του Κόσμου. Του Ανθρώπου. Του Ζώου.

Όποιος λοιπόν δεν είναι άν-θρωπος ας μείνει.
Μήπως και γίνει κάτι.
Μήπως και μετατοπιστεί.

Για να το βρούμε Μαζί.
Ξανά και από την αρχή.
Για να τη γράψουμε στο εδώ και τώρα για το αύριο
που όλο αναμένει.

Με νέο αλφάβητο. Με θάνατο - γέννηση - στους δρόμους.

Όποιος δεν είναι άν-θρωπος ας μείνει.
Όποιος αυτοαποκαλείται άν-θρωπος ας φύγει
πριν κλείσουμε τις πόρτες.
Μέσα στην Έρημο αυτή.
Την Έρημο των χρονικών διακλαδώσεων.

Την Έρημο της Αφωνίας.
Την Έρημο της Αγωνίας.
Ας υψώσουμε τα χέρια.
Τα χέρια τα ματωμένα.
Ας κρίνουμε για να κριθούμε από την αρχή.
Ας κινηθούμε μαζικά.
Με ενδοσκόπηση.
Με αγώνα.

Όποιος δεν είναι άνθρωπος ας μείνει.
Όποιος αυτοαποκαλείται άνθρωπος ας φύγει - τώρα που κλείνουν
οι πόρτες.

-Στο Τώρα η επιλογή
-Στο Τώρα η δέση

Στην Έρημο αυτή.
Την Έρημο της Αφωνίας.
Την Έρημο της Μοναξιάς.
Την Έρημο της Απόστασης.
Την Έρημο της Απουσίας.
Την Έρημο της Υπερ – πληροφορίας.

Καλωσήρδατε στην Έρημο του Πραγματικού.

Άννα Αμπατζόγλου
«Ελλείπει Προοπτικής»
Φιλολογίας υ.δ.
[ψευδώνυμο: Αριάδνη]

Η απόσταση καθορίζει την προοπτική
σε άρρηκτη σχέση με το χρόνο
που δεν περνά
δεν ονειρεύεσαι
όταν ξυπνούν τα φαντάσματα.

Ο χρόνος είναι ζώο μηρυκαστικό.
Στέκεται σε μια γωνιά του σπιτιού
αναμασώντας στιγμές, φωτογραφίες
θραύσματα, κομμάτια χαλί και μια
σπασμένη οδόνη
με μάτι αεικίνητο
που όλο μικραίνει όσο
δεν αγγίζεις τον ουδό της ζωής.

Διάφανες αισθήσεις επιστρέφουν
ντυμένες το ύφασμα στιλπνής προσημολογίας.
Γυμνές πρωθύστερες αισθήσεις
μετέωρες
ξεμακραίνουν στο σημείο φυγής.
Ατελέσφορες όμως.
Όπως οι φωταγωγημένοι δρόμοι
σε ώρα κοινής υπναγωγίας
δίχως διαβάτες -
ή υπνοβάτες.

Διαλέξεις κάποιας μακρινής εποχής.
Βλέμματα και λέξεις ματαιωμένες
αφού δεν πρόφτασες να πεις
ένα «αντίο»,
ένα «ες αύριον»...

Ποιο αύριο. ελλείπει προοπτικής;

Ένας μονάχα δισδιάστατος πίνακας
- διόλου faune μα φοβισμένος -
αποχρωματισμένος
καρφωμένος ερήμην του καλλιτέχνη
σε τοίχους ρευστούς κι επίφοβους
έτοιμους να εκπλεύσουν κάθε πρωί.
Καταμεσής στη λιμνασμένη μοναξιά
Εσύ, ο απροστάτευτος εκ βάθρων.

Ας τελειώνουμε λοιπόν με τις προφάσεις.
Οι αποστάσεις καταργούνται με μια κίνηση
του εγώ προς το εσύ –
σημείο τομής χεριού
μ' ένα πουλί
ή ένα μολύβι.

Δημήτρης Παναγιώτης Λάμπρου Βλαβιανός

«Εξ αποστάσεως αρκούδες»

Θεατρικών Σπουδών 8^ο εξ.

[ψευδώνυμο: Αρτέμης]

Εξ αποστάσεως,
Σε μέτρο θα σας παίξω
Μπας και σας μαγέψω
Έτσι, για να σας περιπαίξω.

Εξ αποστάσεως,
Βλέπω τις αρκούδες
Καβάλα σε μηχανή
Για motocross
Στην Πάρνηθα
Όλες μαζί.

Σοβαρή σκέψη τώρα:
Εξ αποστάσεως,
Τι σημαίνει αυτό;
Πως, ένα χρόνο τώρα και βάλε
Περιπαίζουν με την ελευθερία,
Χτυπώντας οι αρκούδες
Όπως δέλουν
Πάνω στην ανθρωπιά...

Μια κρίση των ματιών
Μέσα από το βλέμμα μιας
Οδόνης...
Μια κρίση...
Στον έρωτα και το σεξ
Την οικονομία
Την παιδεία
Τον πολιτισμό
Το μέλλον
Και το τώρα.

Και συνεχίζει...

Στην υγεία πρώτα απ' όλα,
Και όλη την άφρωστη
Και αρκουδιάρικη κοινωνία
Των κενών μυαλών και νου.
Έως πότε;
Έως την τελευταία ρανίδα
Σκλαβιάς και απανθρωπιάς
Εξ αποστάσεως.
Πότε;
Έως το αιώνιο ποτέ.

Γιώργος Μπάρδης
«Μονωτής μονότονης μονοτονίας»
Φιλοσοφίας 2^ο εξ.
[ψευδώνυμο: Βοθωνίτης]

Αποκαθλώνω το ερμητικό
βλέμμα των αναμνήσεων
γυρεύοντας τον γυρισμό σε μια
ξένη Ιθάκη.

Σώμα αποκαθλωμένο των αισθήσεων
σε ένα ξύλινο δοκό καρφωμένος
ψυχανεμίζομαι την φωτιά του προμηθέα
και το «άρον άρον σταύρωσον αυτόν».

Πελαγοδρομώντας σε μια σχεδία
των τεσσάρων τοίχων
νότος, βοράς, ανατολή και δύση
θαλασσοπνίγομαι.

Ανασαίνω την αλμύρα του κορμιού μου
που ιδρώνει στο ερμητικό και ακίνητο
βλέμμα του παρόντος.

Αναμοχλεύω στη μνήμη
την αναίσχυντη πράξη των θεών.
Σιωπώντας ανακαλώ την αρωγή των Ευμενίδων
και πέφτω σε σειρήνες.

Σχοινοβάτης ο χρόνος σε μια
απρόσμενη συνθήκη με τραβά κι ανέρχομαι
δεμένος στη μνήμη που τη θωρώ
εξ αποστάσεως.

Χαράζω με το μαχαίρι τις πληγές του εσταυρωμένου
και παίρνω από την κληρωτίδα
τον λαχνό που μου έγγραψε
«ζήσε εξ αποστάσεως το τώρα σου».

Δεμένος πια στο κατάρτι τις Ευμενίδες περιμένω
να ακούσω την ποιή μου
έστω και λιθοβολισμό ελπίδας
αναμένω,
αλλά σειρήνες
μου ανακοινώνουν την ποιή.

Μάριος Σαμούρης

«Ένδυμα υψηλής ραπτικής σε μεγέδη περιορισμένα»

Φιλολογίας 4^ο εξ.

[ψευδώνυμο: Γραφιάς]

Ένδυμα υψηλής ραπτικής σε μεγέδη περιορισμένα
Τα ραφτικά πρέπει να φυλάσσονται στο πάνω-πάνω ράφι.
Να μην τα φτάνει κάθε χέρι.
Δεν είναι θέμα νοικοκυροσύνης.

Μόνον από μακριά
σε ένα κουτί με ψέματα
και σε ένα με παιχνίδια
τα είχες ψηλαφίσει τότε.
Ήθελες μιαν εκλογή αλλιώτικη να έχεις.

Πήγες σε κατάσταση για να ραφτείς.
Παράξενο.
Τη διαδικασία της συναλλαγής
πάλι εξ αποστάσεως έφερες σε πέρας.

Οι μόδιστροι διαστάσεις δεν ρωτήσαν.
Σε ένδυμα υψηλό να μην χωρέσεις
περιθώριο ένα δεν αφήσαν.
Με τέχνη σε χωρέσανε.
Με την τέχνη και με το ζόρι.

Στα ύψη όμως δεν κάνει θήματα να απλώνεις.
Γκρεμός αδυνάτων πιο δίπλα και ευαίσθητη φύση
έπιασε πάτο νεκρή.
Στρατιώτες εκεί, σε όλη κι όλη μια θέση.
Εκ των προτέρων πεσόντες.
Σε στάση προσοχή.

Τα έξοδα τουλάχιστον δικά τους.
Δεν δαπάνησαν δική σου κλωστή.

Η σάρκα σου σκλάβά μετά, χωματερή.

Λέξη από ανάσα στερημένη,
πρόταση εξαρτημένη, δευτερεύουσα,
στο εξής μια γραμμή τεθλασμένη
τη δέση της καμπούρας σου έχει καπηλευτεί.

Στα μέτρα άλλων άλλωστε ήταν το πατρόν.
Φόρεμα φορεμένο.
Και χωρίς ετικέτα.
Η τιμή ντρέπεται να αναγράφεται.
Χθες και αύριο συζητήσιμη θα μένει.

Τα ραφτικά πρέπει να φυλάσσονται στο πάνω-πάνω ράφι.

Κάθε που εσύ γδύνεσαι, τα ρούχα σε φοράνε.
Με ένα βάλει προσμονής και πάλι θγάλε
σε τσαλακώνουν.
Σε καλή και σε ανάποδη πλευρά σε χωρίζουν,
έναν λεκέ ή δύο αφήνουν,
σε συρτάρι παιδιόθεν σε τακτοποιούν.

Να μην τα φτάνει κάθε χέρι.

Η συναλλαγή δεν ολοκληρώθηκε.
Άλλη ύφανση, άλλη πλοκή –
ζωή ολόκληρη κι ακόμα εκκρεμεί.

Δεν είναι θέμα νοικοκυροσύνης.

Και τι δεν θα 'δινες
να ξηλώσεις τις βελονιές του ράφτη σου.
Κουμπιά να γκρεμίσεις,
μανίκια να σκίσεις.

Τι να σου κάνω που τρέμεις τα κουρέλια.

Μαρία Σοφία Ποταμίτη

«Άγγιγμα»

Ψυχολογίας 6^ο εξ.

[ψευδώνυμο: *Εντροπία*]

Έγκλειστοι σπιτιού.

Ιούλιος, ζέστη, εξετάσεις.

Το ραντεβού συμφωνήθηκε και πρώτη φορά περίμενα κάτι πραγματικό.

Σαν τη συντομότερη ιστορία αγάπης: δλέμμα, υπόσχεση, αλήθεια.

Θέλω να σε σφίξω τόσο που να σε αφομοιώσω.

Άγγιγμα εξ αποστάσεως· η ανθρωπότητα όλη αγγίζεται
εξ αποστάσεως.

Σαν να έπαψαν να έχουν δάχτυλα, σαν τα αποτυπώματα
να ξεθώριασαν τη μοναδικότητά τους.

Υποκάστατα ανθρώπινου αγγίγματος τα γάντια·
γάντια γεμάτα ζεστό νερό να περιβάλλουν μελλοθάνατα χέρια.

Πάλη ζωής.

Εξ αποστάσεως άγγιγμα για να πάρει ζωή η ίδια η ζωή.

Μεγάλωσες κι εγώ μίκρυνα και πίστεψα πως μπορούσα να χωρέσω
ανάμεσα στα μάτια σου,

στα μάτια των ανθρώπων, στα χαμόγελα που παγιδεύει το ύφασμα.
Να γίνω διάφανη, ένα με τις ζωές τους.

Ν' αγγίζω μέσω τρίτου, διαμεσολαβητή,

τα κουρασμένα χέρια, τα άγρυπνα πρόσωπα, τους φορτωμένους
ώμους.

Να δέλω όλη η ευτυχία του κόσμου να στοιβαζόταν πάνω εκεί, στις
πλάτες των ανθρώπων·

Και να τρώμαζαν από το πόσο ελαφριά θα ήταν.

Καδετί είναι ένα έργο τέχνης.

Ακόμα και οι νεκρές πόλεις,

ακόμα και τ' άδεια αεροδρόμια κι οι κενές πλατείες·
που ζωντανεύουν μ' ένα άγγιγμα·

το ανθρώπινο·

το δικό σου.

Χρύσα Τσαμποδήμου

«Αράχνες»

Φιλολογίας 4^ο εξ.

[ψευδώνυμο: Εράστως]

Αράχνες σε ένα σύστημα επιδέξιας αποξένωσης
υφαίνουμε μοιρολατρικά
τις τελευταίες μας άμυνες
από μετάξι και ενοχές·
αναθρεμμένες να αποφεύγουμε το Άγγιγμα
σαν τον καταδικασμένο Φιλάργυρο την Ερμοδίκη,
οι άσκοπες μετακινήσεις των ακροδαχτύλων μας
σε άγραφους χάρτες κορμιών-
τόσο άσκοπες όσο και τα δευτερόλεπτα που η βελόνα
αναζητάει το ίχνος σε κάποιο φθαρμένο βινύλιο-
απαγορεύονται δια αποφάσεων
ένρινων βαρβάρων
Νομοτέλειας και Μισαλλοδοξίας,
όπως αυτοαποκαλούνται.
Βιολογικά ρυθμισμένες ωρολογιακές βόμβες
άκρατης συναναστροφής,
οι Αράχνες σφίγγουν περίτεχνα
τη μοναχικότητα
που με τη νηνεμία της καταγίδας διδάχτηκαν να υφαίνουν
γύρω από τη σάρκα τους,
εκπνέοντας ειρωνικά
μια τελευταία προτροπή: «Μην
Μην γίνεις σαν εμάς»

Παναγιώτα Λαφαζάνη

«Μη με λησμόνει»

Θεατρικών Σπουδών 8^ο εξ.

[ψευδώνυμο: *Ηλιοτρόπιο*]

Γράφει με μολύβι η σκηνοθέτις στο κιτρινισμένο από τον χρόνο χαρτί

«ο Α πλησιάζει την καδιστή Β και συνωμοτικά της ψιθυρίζει την ατάκα»

τάδε μέρος, τάδε στιγμή, συγκεκριμένα

γνωστό μέρος, 9.33 μ.μ. ακριβώς

διορθώνει έπειτα σε «ο Α από μακριά λέει την ατάκα»

και η μαγεία χάνεται όπως

χάνεται κι αυτή ξανά στην ανάγνωση και

χωρίς να το καταλάβει διαβάζει δυνατά- είναι η Β.

όνειρα; μην με ρωτάς αν είχα όνειρα, είναι αργά και δεν

γουστάρω να χαθώ πάλι σε πέντε ή έξι από αυτά.

Κάθε φορά η επιστροφή πονάει πιότερο και περιπλανιέμαι

για κανα μισάωρο σαν αδέσποτο στις αναμνήσεις

οι αναμνήσεις μου είναι κήπος με λουλούδια

και κάθε άνθος ένα όνειρο

όνειρα που δεν θυμάμαι αλλά πότε πότε όταν ξυπνώ έχω

μια ντουζίνα ροδοπέταλα μπλεγμένα στα μαλλιά μου,

λίγα στάχνα και κάθε πρώτη του μήνα ένα μη με λησμόνει

δώδεκα κι ένα, σαν τους μήνες που πέρασαν, στο βάθος μου

ξεραμένα και ξεχασμένα μέχρι που πάω να

θυμηθώ μα τελικά ξυπνώ

στο μικρό δωμάτιό μου κρατώντας ένα σπόρο κι ένα κιτρινισμένο

από τον χρόνο και τα αποστειρωμένα δάχτυλά μου

θεατρικό του παραλόγου.

Παίρνω μίαν ανάσα κι άλλες δυο –τις πιο κρίσιμες-

περιμένοντας να ριζώσω σε κάποια άλλη ανάγνωση

κάποιου μακρινού αναγνώστη και να ανατριχιάσω

από το απαγορευμένο άγγιγμα των αόρατων βλεμμάτων μας

των φιμωμένων σωμάτων μας

των θυμωμένων πάντων μας

που λησμονήθηκαν τόσο
όσο ο Α κι όσα κρυφά ψιθύρισε στη Β κάπου
κάποτε.

Η Β ανεβαίνει στη σκηνή.

Αδαμαντία Ελένη Μαυροειδή

«Εξ αποστάσεως»

Ρωσικής Γλώσσας και Φιλολογίας και Σλαβικών Σπουδών 2^ο εξ.

[ψευδώνυμο: Καμέλια]

Ένα χαμόγελο μέσα από τη μάσκα
Ο χρόνος τρέχει. Ο χρόνος σταματά.
Νιώθω σα μια φωνή χωρίς υπόσταση
Είμαι στ' αλήθεια ορατή;
Κάπου άφησα το σώμα μου να ξεκουραστεί

Απόψε θα συναντήσω το φεγγάρι
Απόψε και κάθε απόψε.
Γρασίδι και χώμα στα πόδια μου
Έξω σκοτάδι κι έχουμε μείνει μόνο εμείς
Οι τελευταίοι του είδους μας.

Είδα ένα λουλούδι να ανθίζει στις ρωγμές του πεζοδρομίου
Είδα δυο γάτες να αγκαλιάζονται
Και ζήλεψα.
Σιγά σιγά ξεχνάω τ' όνομά μου
Και το ρολόι δεν παύει να τρέχει,
Αδύρμβα

Ο ήλιος χαμογελάει μα εγώ όχι.
Περνάω πολύ χρόνο εκεί μέσα
Μόνη με τις σκέψεις μου.
Μόνη με τα φαντάσματα στο σπίτι,
Μα δεν τα φοβάμαι.
Περιμένω υπομονετικά να έρθουν να με πάρουν
Περιμένω υπομονετικά να αποκοιμηθώ
Συντροφιά μου κρατούν οι μελωδίες
Ψιχάλες στα μαλλιά μου
Και ψάχνω ένα χέρι να κρατήσω στο σκοτάδι
Όσπου να κρύψει η νύχτα τα σύννεφα μιας βροχερής μέρας
Και θολώνει ο κόσμος όλος ή ίσως μονάχα τα μάτια μου.

Κάθε στιγμή ίδια με την προηγούμενη

Κάθε μέρα ίδια με τη χθεσινή
Μια ζωή σαν ασπρόμαυρο φιλμ,
Παίζει ξανά και ξανά στην τηλεόραση.
Το μέλλον γίνεται παρόν,
Και το παρόν,
Παρελθόν.

Σπίτι μου σπιτάκι μου
Τα λογικά μου πάνε να το σκάσουν,
Από τη χαραμάδα στο παντζούρι
Η λιακάδα με δελεάζει να το σκάσω κι εγώ

Μισοτελειωμένες σκέψεις
Μου λείπουν τόσο άνθρωποι,
Κι ας μην τους έχω γνωρίσει ακόμα.
Μη με ρωτάς πώς είμαι
Κάνε με μια αγκαλιά πριν μεγαλώσουμε
Δώσ' μου ένα χαμόγελο.
Πες μου ένα ψέμα.

Η γραμμή μεταξύ ζωής και ονείρου γίνεται όλο και πιο λεπτή
Και όλοι μοιάζουν πλέον ξένοι,
Ακόμα κι οι γνωστοί.

Η άνοιξη φέρνει μελαγχολία
Κελαηδούν τα πουλιά μες την ησυχία
Ανθοστόλιση η Γη για την κηδεία.

Μαρία Βλάμη

«Από απόσταση»

Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας, μεταπτυχιακή
[ψευδώνυμο: *Μαλεβίνα Βαρλάμη*]

Δίπλα στο παράθυρο
σε εστία ανέστια.
Έξω ασυνόδευτοι νεκροί, αστυνομία
οι ζωντανοί σε απομόνωση.
Άρρωστη πόλη στη σιωπή.
Δρόμοι άδειοι, βλέμματα ανεπίδοτα.
ένα μεγάλο μάτι drone ακούει, γράφει
ψιθυριστές συναντήσεις.
-Do you want to replace it?
Κολλάει ο έρωτας, η ζωή κολλάει
μεταδοτικό νόσημα
-Άγγελε κλείσε τα φτερά σου, εδώ μείνε...

Στην ανοίκεια οικία
ζωής μήτρα η άηχη επανάληψη.
Έξω στρατόπεδα πλημμυρισμένα, σεισμοί
απ' το παράνομο ποδοβολητό.
Πόσο αξίζουν τα βήματα;
Πόσο αξίζουν τα δύματα;
Όχι, δεν θα σε ξεχάσω. Βοήθεια
η μνήμη, η μετακίνηση
η μνήμη της μετακίνησης.
Καταναλωτής και ιδιώτης στους ζυγούς: 2, 6...
ιδιώτης, idiot και μόνος
-Do you want to rename it?
Να πάρω φόρα
με το τρίτο πόδι.
-Άγγελε, ως πότε; Μείνε εδώ...
η φαντασία να συμπληρώνει
η φαντασία να διορθώνει.

Σοφία Λακιώτη
«Από μακριά»
Θεατρικών Σπουδών 12^ο εξ.
[ψευδώνυμο: *Μικρή θεατρίνα*]

Πενθώ όλες τις μέρες που δεν φώτισαν το πρόσωπό σου,
όλες τις νύχτες που δεν πλάγιασα να ονειρευτώ μαζί σου,
τα τραγούδια που δεν χορέψαμε και τα κορμιά
που δεν αγγίχτηκαν,
εκείνες τις γιορτές που δεν αγκάλιασα και δεν αγκαλιάστηκα.
Οι επιθυμίες μου ναυάγησαν σε δίχτυα προστασίας·
τότε που έπρεπε να μάθω ν' αγαπώ από μακριά,
που μαχαιριές μου έκοβαν τις σκέψεις πριν ακόμη γεννηθούμε.
Διψώ για τ' αύριο που υπόσχεται όσα μου στέρησε το χθες·
μα ακόμη τρέμω την παγίδα του δεδομένου,
μήπως και πάλι η ψευδαίσθηση της σιγουριάς με ρίξει
στην αδράνεια,
μήπως δεν αγάπησα μήτε και τώρα τη ζωή
- παρά μόνο το απαγορευμένο.
Μα να μην μπορώ να ξεχωρίσω το τώρα απ' το ποτέ...
Η επαφή πνίγεται σε κύματα αναμονής
κι εγώ πυροβολώ της σιωπής τις ψευδορκίες
ενώ ο φόβος κεντάει τ' αμφίβολο.
Μικρές σταλαγματιές χαϊδεύουν το παράθυρο,
τα είδωλα θολώσαν και τα χαμόγελα στερέψαν.
Η προδοσία θα ξανάρθει·
με αγκαθωτά φτερά που θα σκοντάφτουνε στη μοναξιά.
Κι όμως, καμιά ελπίδα δεν ταιριάζει με την άλλη,
κανένα μαζί δεν ζήλεψε το χώρια,
καμιά άνω τελεία δεν θέλησε να της πάρουνε το "άνω".
Η ζωή μας θα ξανάρθει·
στο τώρα, στο εδώ, στο από κοντά...
Και τότε ναι, ξανά θ' αγκαλιαστούμε,
μάσκες και προσωπίδα θ' αφήσουν τα χαμόγελα να ξεπηδήσουν·
οι ορίζοντες του κόσμου και του νου θα δείξουν νέα μονοπάτια,
όσοι κι εμείς, όσα και τα όνειρά μας...

Ρωμανός Πετρίδης
«Ρήγματα»
Ιστορίας και Αρχαιολογίας 2^ο εξ.
[ψευδώνυμο: *Οδυσσεβάχ*]

Για το κλεμμένο μας φιλί στης γειτονιάς τα πάρκα
Για μια αγκαλιά απάγκιο που διώχνει τους χιονιάδες
Για τα ξενύχτια τα παλιά σε άλση και ταράτσες
Για το ρυθμό, για το χορό σ' υπαίθριες συναυλίες
Για τα βουδά τα «δέλω» που τ' άκουσαν οι τοίχοι μοναχά
Για λόγια που φτερούγιζαν, πριν φυλαχτούν στις μάσκες
Για σκονισμένα έδρανα· άνυδρες, άδειες τάξεις
Για εκείνον τον καφέ που έχει πια κρυώσει
Και για τα ρείκια του Υμηττού που λένε ιστορίες
Για μια χαμένη ανεμελιά
Για των ματιών το σέλας
Για κάθε επίγεια επαφή
Για σένα και για μένα
Για όλους εμάς

Μεγάλωσαν οι αποστάσεις
Ρήγματα, δες

Απόστολος Αρμάγος
«Εξ αποστάσεως»
Μουσικών Σπουδών, μεταπτυχιακός
[ψευδώνυμο: *Τηλέμαχος Λαθύρης*]

Με πήραν τηλέφωνο να μου υπενθυμίσουν να είμαι καλός σήμερα.

Να κάνω δυο καλές πράξεις και την προσευχή μου πριν τον ύπνο.

Με ξαναπήραν να με ρωτήσουν αν τις έκανα. «Τώρα», τους λέω «Τώρα»

Με πήραν ξανά και μου 'παν: «Σε βλέπουμε. Μήπως νομίζεις πως θα μας γελάσεις;»

Έτρεξα και τις έκανα.

Η μια ήταν: διάβασα το πρόβλημα κάποιου άλλου, η άλλη ήταν: έγνεψα το κεφάλι.

Την άλλη μέρα δεν με πήραν.

Φίλιππος Παπαθεοδώρου-Μπούζεϊτς

«ΑΠΟΣΤΑΣΗΗΣΑΤΣΟΠΑ»

Θεατρικών Σπουδών 14^ο εξ.

[ψευδώνυμο: Έκπτωτος]

Εκεί που όλοι μιλάτε για απόσταση
σας μιλώ για εγγύτητα
την εγγύτητα μέσα στο μυαλό
και πίσω από τα μάτια
για τις ξεφτισμένες σιωπές
ανάμεσα στα τετραγωνάκια της τηλεόρασης
για τα συναισθήματα τα σκεπασμένα
με χρώμα και δέρμα
για την αντανάκλαση μιας χρόνιας μοναξιάς
στις πιο σκονισμένες γωνίες του στοχασμού μας
και τον απόηχο των σβησμένων ημερών
πάνω στους τοίχους

Μικρά πράγματα
καθημερινά πράγματα
υπερβολικά καθημερινά
κι επικίνδυνα προσωπικά
με μια δόση ειρωνείας
για όσους έχουν καλή αίσθηση του χιούμορ.
Το να νομίζεις πως ζεις ελεύθερος
απλά επειδή μπορείς να περπατάς
κατά βούληση στο πεζοδρόμιο
σέροντας, πάντοτε ευλαβικά,
καθένας τη δική του συλλογή
από χαλασμένα στολίδια του παρελθόντος.
Πρέπει να 'χεις χιούμορ
και να γελάς με τη ζωή
να γελάς και με τον θάνατο
να κοιτάς την κατάστασή σου
και να γελάς
γιατί αν πάρεις τον εαυτό σου πολύ στα σοβαρά
θα φύγει η ζωή
κι απ' την αναπνοή θ' απομείνει

μονάχα το λαχάνιασμα.
Γελώ σημαίνει ανατρέπω
δεν είναι η στέρηση της ελευθερίας
ο φόβος είναι
πως δεν υπήρξες Ελεύθερος ποτέ.
Ίσως
όταν το βλέμμα μέσα στον καθρέφτη χαθεί
και μεταμορφωθεί
σε καθρέφτη μέσα στο βλέμμα κάθε ανθρώπου
Ίσως τότε
να μπορέσουμε να μιλήσουμε
γι' απόσταση...

Η ΕΚΔΟΣΗ “ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ” ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 2021 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ ΜΕΝΤΗ.

Τυπώθηκε στο ΕΚΠΑ
Σταδίου 5, 105 62 Αθήνα
Τηλ. 210 36.89.374, 210 36.89.391